

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 680/2025-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **JUDr. Kateřiny Martínkovej, LL.M.**, správkyne konkurznej podstaty úpadcu Zbrojovka Vsetín, akciová spoločnosť, IČO 000 10 189, Jasenická 1254, Vsetín, Česká republika, zastúpenej advokátom JUDr. Patrikom Petříkom, Hrdecká 2526/3, Praha 3-Vinohrady, v Slovenskej republike ako usadený euroadvokát, Bukovecká 6, Košice, proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín č. k. PB-5C/109/2014-1957 z 23. mája 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. augusta 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) č. k. PB-5C/109/2014-1957 z 23. mája 2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie, vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a priznal jej náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na okresnom súde sa viedol spor, v ktorom sa Slovenská republika, zastúpená Okresným prokurátorom Považská Bystrica (ďalej len „žalobkyňa“), za účasti osobitného subjektu na strane žalobkyne LESY Slovenskej

republiky, štátny podnik (ďalej len „osobitný subjekt“), viedol spor, v ktorom sa na žalovanom úpadcovi Zbrojovka Vsetín a.s. (ďalej len „žalovaný“ alebo aj „úpadca“), domáhala určenia neplatnosti prevodu majetku štátu do majetku úpadcu. Spor sa skončil úspechom žalovaného, žaloba bola právoplatne zamietnutá a žalovanému bol priznaný nárok na náhradu trov konania. Právnym nástupcom žalovaného sa v priebehu sporu stala sťažovateľka, správkyňa konkurznej podstaty úpadcu.

3. Po právoplatnom skončení konania vo veci samej (30. marec 2021), Okresný súd Považská Bystrica rozhodoval o výške trov konania a uznesením č. k. 5C/109/2014-1735 z 3. augusta 2021, vydaným vyšším súdnym úradníkom, boli žalobkyňa a osobitný subjekt na jej strane zaviazaní k povinnosti zaplatiť sťažovateľke trovy konania vo výške 317 388,55 eur. Pre určenie základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby aplikoval § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej aj „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“), pričom vychádzal z hodnoty 150 000 000 Kčs uvedenej v Zázname z rokovania zástupcov orgánov Slovenskej a Českej republiky zo 6. apríla 1992 (ďalej len „záznam“).

4. Sudca Okresného súdu Považská Bystrica uznesením č. k. 5C/109/2014-1824 z 9. marca 2022 rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil vyššiemu súdnemu úradníkovi na nové rozhodnutie, pretože dospel k záveru, že v danom prípade je potrebné aplikovať § 13 ods. 6 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 240/1990 Zb. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnej pomoci [(ďalej aj „vyhláška č. 240/1990 Zb.“); resp. § 13 ods. 6 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej aj „vyhláška č. 163/2002 Z. z.“) a § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. (ďalej spolu aj „vyhláška“)]. Bol toho názoru, že hodnota veci v čase začatia poskytovania právnej služby nie je zrejmá, nemožno ju spoľahlivo zistiť a ani zo záznamu nie zrejmé, o aké konkrétne pozemky ide. Zisťovanie hodnoty nehnuteľností k potrebnému dátumu by bolo spojené s nepomernými ťažkosťami a neprímeranými výdavkami. Okrem toho k prevzatíu právneho zastúpenia došlo 16. januára 1995, a teda aj keby bolo ustálené, že ide o nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom sporu, nemožno vychádzať z uvedenej hodnoty nehnuteľnosti, pretože od takto stanovenej ceny uplynulo dlhšie časové obdobie, t. j. takmer 3 roky (bližšie bod 17 označeného uznesenia).

5. Nadväzne, vyšší súdny úradník okresného súdu opätovne rozhodol o výške trov konania a uznesením č. k. PB-5C/109/2014-1897 zo 16. augusta 2024 zaviazal žalobkyňu a osobitný subjekt k povinnosti zaplatiť sťažovateľke trovy konania vo výške 3 005,01 eur. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby určil podľa § 13 ods. 6 vyhlášky č. 240/1990 Zb. [resp. § 13 ods. 6 vyhlášky č. 163/2002 Z. z. a § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Dôvodil viazanosťou právnym názorom súdu vysloveným v uznesení z 9. marca 2022 (právoplatným 10. mája 2022), ktorým súd zrušil predošlé rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka o výške trov konania a usmernil ho, aby postupoval podľa vyššie uvedených ustanovení právnych noriem. Hodnota nehnuteľností určená ku dňu prevzatia právneho zastúpenia totiž nebola v čase rozhodovania o trovách konania riadne a spoľahlivo zistená. K tomu vyšší súdny úradník dodal, že na tomto závere nič nemení ani skutočnosť, že sťažovateľka 8. septembra 2022 doručila súdu znalecký posudok, v ktorom bola určená hodnota nehnuteľností na sumu 5 519 032,86 eur,

pretože tento posudok bol jednak súdu doručený po tom ako o trovách konania rozhodoval vyšší súdny úradník a zároveň potom ako súd rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka zrušil uznesením z 9. marca 2022.

6. Sťažovateľka podala proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka sťažnosť, namietajúc spôsob určenia základnej sadzby tarifnej odmeny. Žiadala, aby sudca predmetné uznesenie zmenil tak, že pri vyčíslení trov konania bude vychádzať zo všeobecnej hodnoty predmetných nehnuteľností určenej k času začatia poskytovania právnych služieb určenej znaleckým posudkom z 25. augusta 2022. Bola toho názoru, že tarifnú hodnotu veci, ktorá je základom pre výpočet výšky trov konania, je možné vyjadriť v peniazoch bez akýchkoľvek pochybností a zároveň je možné ju zistiť bez nepomerných ťažkostí. Navrhla, aby súd rozhodol o trovách konania, aplikujúc § 13 ods. 1 vyhlášky č. 240/1990 Zb., § 13 ods. 1 vyhlášky č. 163/2002 Z. z. a § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Vo svojej argumentácii poukázala na to, že prvé rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka o výške trov konania zrušil sudca iba preto, že v čase jeho revízie nepovažoval hodnotu predmetných nehnuteľností za zrejmu, lebo „*nebola doposiaľ riadne a spoľahlivo zistená*“ a „*prípadné zisťovanie hodnoty... v čase prevzatia právneho zastúpenia (k 16. januáru 1995) by v danom prípade bolo spojené s nepomernými ťažkosťami*“. V reakcii na to si sťažovateľka nechala vypracovať znalecký posudok a vyšší súdny úradník prestal byť pri svojom rozhodovaní viazaný právnym názorom sudcu obsiahnutým v jeho zrušovacom uznesení.

7. Napadnutým uznesením okresný súd zamietol sťažnosť sťažovateľky, ako aj sťažnosť osobitného subjektu na strane žalobkyne. Vo vzťahu k argumentom sťažovateľky uviedol, že nebolo sporné, že by v danom prípade išlo o predmet sporu oceniteľný peniazmi. Nespochybnil to ani vyšší súdny úradník. Napriek uvedenému však dospel k záveru o potrebe aplikovať ustanovenia o neoceniteľnosti predmetu konania. Hodnota nehnuteľnosti k dátumu prevzatia právneho zastúpenia nebola riadne a spoľahlivo zistená v čase rozhodovania o trovách konania, t. j. znalecký posudok nebol súdu predložený včas. K doručenému znaleckému posudku sa vyjadril už vyšší súdny úradník a okresný súd sa s jeho postupom a odôvodnením stotožnil.

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Sťažovateľka považuje napadnuté uznesenie za nesprávne, nespravodlivé a porušujúce jej práva. Predmetom základného konania bolo určenie vlastníckeho práva k nehnuteľným veciam, pričom ich hodnota je bezpochyby oceniteľná. Pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny je potrebné hodnotu (cenu) nehnuteľností považovať za tarifnú hodnotu veci pri aplikácii § 10 ods. 2 vyhlášky, čo vylučuje použitie § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky. Okresný súd však takto nepostupoval a nevychádzal z hodnoty predmetných nehnuteľností. Je presvedčená, že ak okresný súd vychádzal v jej veci z tzv. neurčitku, a nie z hodnoty predmetu sporu, vykladal ustanovenia advokátskej tarify tak, že svojím výkladom poprel ich účel a zmysel. Podľa jej názoru nerešpektoval ustálenú rozhodovaciu prax ústavného súdu a svoje rozhodnutie relevantným spôsobom neodôvodnil.

9. Hodnotou veci mala byť cena obvyklá v mieste a čase začatia poskytovania právnej služby, pričom túto cenu je možné určiť znaleckým posudkom. Okresný súd však odmietol vychádzať z hodnoty predmetných nehnuteľností s tvrdením, že znalecký posudok bol predložený oneskorene. Procesné ustanovenia o sťažnosti [§ 245 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“)]

teda vykladal v priamom rozpore s jeho zákonným znením. Predloženie znaleckého posudku nie je možné považovať za neprípustný prostriedok nápravy pasivity strany v spore, ale, naopak, za prostriedok uplatnenia práv, s ktorým sa okresný súd odmietol riadne zaoberať. Navyše, okresný súd si pri určení výšky náhrady trov konania nevyžiadal stanovisko alebo vyjadrenie realitnej kancelárie a tento postup nezdôvodnil. Nevychádzal ani z hodnoty nehnuteľností, ktorú by sám určil napr. postupom podľa § 264 CSP, čo taktiež nezdôvodnil. A napokon nevychádzal ani z hodnoty veci, ktorú strany sporu nepovažovali za spornú (15 000 000 Kčs, ktorá vyplýva z listín založených v súdnom spise).

10. Sťažovateľka je toho názoru, že jej vzniklo legitímne očakávanie, že o výške náhrady trov konania v takmer 32 rokov trvajúcim spore bude okresným súdom rozhodnuté v súlade s platnou právnou úpravou a rozhodovacou súdnou praxou. Priznaná náhrada trov konania vo výške 3 000 eur oproti očakávanej výške 300 000 eur tieto legitímne očakávania nenaplnila, a niekoľkonásobný rozdiel považuje za negatívny zásah do jej majetkovej sféry.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka sťažovateľky o porušení jej práv pri rozhodovaní o výške právoplatne priznaného nároku na náhradu trov konania, a to z dôvodu aplikácie nesprávnej právnej normy.

12. Sťažnostné námietky smerujú proti rozhodnutiu všeobecného súdu o výške trov konania. V nadväznosti na to ústavný súd považuje za žiaduce poukázať v prvom rade na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane pripomína nielen svoje postavenie nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ale aj to, že rozhodovanie všeobecného súdu o trovách konania ako integrálnej súčasť súdneho konania je zásadne výsadou všeobecného súdu. V rámci tohto rozhodovania ide vždy o aplikáciu jednoduchého práva, takže ústavný súd rozhodnutia o trovách konania meritórne preskúmava iba celkom výnimočne, a to v prípadoch, ak samotné rozhodnutie všeobecného súdu je takým excesom z požiadaviek kladených na spravodlivý proces alebo ide o také extrémne vybočenie z princípu spravodlivosti, že je spôsobilé zasiahnuť do ústavnoprávnej roviny, a teda i do práv účastníka konania, ktorý podal ústavnú sťažnosť. Inak povedané, problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení aplikovateľného právneho predpisu, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (m. m. I. ÚS 40/2012, I. ÚS 630/2017).

13. Ak ústavný súd v minulosti rozhodol o porušení práv sťažovateľov rozhodnutiami všeobecných súdov o trovách konania, bolo to napríklad v prípadoch nerešpektovania príslušných ustanovení zákona, resp. vyhlášky (II. ÚS 82/09, I. ÚS 119/2012, II. ÚS 536/2018) a tiež v prípade nedostatočného odôvodnenia právnych záverov všeobecného súdu (I. ÚS 423/2010, IV. ÚS 513/2018).

14. Po preskúmaní napadnutého uznesenia ústavný súd dospel k záveru, že o žiaden z týchto prípadov v danej veci nejde.

15. Kľúčovou námietskou, s ktorou sa sťažovateľka obracia na ústavný súd, je otázka správnosti aplikácie konkrétneho ustanovenia vyhlášky použiteľného v danom prípade [§ 10 ods. 2 vyhlášky *versus* § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky], pretože od toho závisí výška priznanej náhrady trov konania.

16. V súvislosti s takto naformulovanou ústavnou sťažnosťou už ústavný súd vo svojej judikatúre uviedol, že pri aplikácii § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky má rozhodujúci význam najmä v ňom uvedené slovné spojenie „*ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch*“. Vyjadriť hodnotu predovšetkým znamená vysporiadať sa so skutočným obsahom predmetu konania, t. j. s tým, aké účinky má pre účastníkov (resp. strany sporu) meritórne rozhodnutie súdu v tomto konaní (II. ÚS 492/2013, IV. ÚS 187/2018, I. ÚS 92/2020, I. ÚS 111/2020).

17. Napríklad pri vyčíslení trov konania pri určovacích sporoch sa rozlišujú dve kategórie. Do prvej kategórie patria spory, ktorých predmetom je definitívne určenie a výsledkom je rozsudok, ktorého účinkom je nadobudnutie konkrétnej (peniazmi ocenítej) hodnoty. Ak napríklad žalobca uspeje v spore o určenie vlastníckeho práva, nehnuteľnosť je definitívne katastrálne zaevidovaná ako jeho majetok, a preto je úplne opodstatnené, aby sa za tarifnú hodnotu veci považovala cena, resp. hodnota nehnuteľnosti. Druhú kategóriu tvoria spory, ktorých predmetom nie je definitívne určenie, ale určenie *quasi* prejudiciálne – na účely vysporiadania iného právneho vzťahu. Pôjde o určovacie spory, ktorých výsledkom nebude konečná súdna ochrana, ale na účel dosiahnutia jej definitívneho hmatateľného účinku sa nárok musí žalovať samostatne zo zákonných dôvodov. V týchto prípadoch nie je možné hodnotu predmetu sporu vyjadriť v peniazoch, čo opodstatňuje aplikáciu § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky (I. ÚS 58/2021).

18. Na prvý pohľad sa tak javí, že na prípad sťažovateľky je aplikovateľný § 10 ods. 2 vyhlášky, podľa ktorého „*ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby...*“.

19. Z napadnutého uznesenia je evidentné, že okresný súd síce považoval predmet sporu za peniazmi oceníteľný, avšak neaplikoval na daný prípad § 10 ods. 1 a 2 vyhlášky z toho dôvodu, že hodnota predmetu sporu, ktorá mala byť určená pri začatí poskytovania právnej služby, nebola spoľahlivo zistená, tak ako to predpokladá už citované znenie právnej normy. Prihliadal aj na skutočnosť, že sťažovateľka nepredložila včas doklad, ktorým by preukázala hodnotu predmetu sporu, ktorá by sa mohla stať základom pre stanovenie tarifnej hodnoty veci. Taký dôkaz predložila až v reakcii na zrušenie v poradí prvého rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka o výške trov konania, čo okresný súd nepovažoval za relevantné.

20. Odôvodnenie napadnutého uznesenia vychádza z toho, že aj pri rozhodovaní o výške trov ide o sporové konanie, preto súd vykonáva dôkazy len na návrh strán. Prejednacia zásada vystupuje pri takomto nazeraní do popredia na úkor materiálnejšieho prístupu k dokazovaniu. Okresný súd tak aplikoval všeobecné procesné ustanovenia týkajúce sa dokazovania na procesné štádium rozhodovania o výške trov konania, pričom jeho interpretácia zohľadňuje konkrétne okolnosti prípadu. Pokiaľ obsah spisu neposkytoval dokumenty bezpečne preukazujúce hodnotu sporu (za taký dokument okresný súd nepovažoval ani záznam) a tieto včas nepredložila ani sťažovateľka, potom okresnému súdu nemožno vytknúť, ak za tejto situácie aplikoval pri vyčíslení trov konania § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky.

21. K námietkam sťažovateľky o tom, že okresný súd negoval § 245 CSP, ak neprihliadal na preukázanie hodnoty predmetu sporu vyplývajúcej zo znaleckého posudku, ktorý predložila v neskoršom štádiu konania (po zrušení v poradi prvého rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka), nevyžiadal si stanovisko alebo vyjadrenie realitnej kancelárie k hodnote predmetu sporu a nevychádzal ani z hodnoty nehnuteľností, ktorú by sám určil napr. postupom podľa § 264 CSP, je potrebné uviesť, že samotná sťažovateľka nevyvinula v tomto smere aktivitu, hoci tak urobiť mohla, a to ešte v čase pred prvým rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka o výške trov konania. Trovy právneho zastúpenia vznikli pred jeho rozhodnutím a o ich existencii i o okolnostiach determinujúcich ich výšku mala sťažovateľka (resp. jej právny zástupca) vedomosť už v čase, keď sa rozhodlo v merite veci.

22. V tejto súvislosti ústavný súd už uviedol, že všeobecný súd vo veci náhrady trov konania rozhoduje podľa Civilného sporového poriadku z úradnej povinnosti, no túto povinnosť nemožno interpretovať ako absolútnu. Nie je preto možné opomenúť dispozičnú zásadu, ktorou je ovládané civilné sporové konanie vrátane konania o náhrade trov konania. Strana sporu tak sama musí vyvíjať potrebnú aktivitu v záujme docielenia ochrany jej práv, a to aj správnym a včasným vyčíslením náhrady trov konania. Sťažnosť proti rozhodnutiu súdneho úradníka nemôže slúžiť ako prostriedok, ktorým sa má docieľiť náprava, resp. zvrátenie následku skoršej procesnej pasivity strany sporu (m. m. III. ÚS 191/2020, II. ÚS 538/2020).

23. Ústavný súd sa preto nedomnieva, že by okresný súd vykladal ustanovenia relevantnej právnej normy nesprávne alebo svojvoľne, ak v okolnostiach danej veci aplikoval § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky. Naopak, okresný súd, aplikujúc a riadne interpretujúc príslušné zákonné ustanovenia Civilného sporového poriadku, ako aj vyhlášky, dostatočne jasne a relevantne vysvetlil svoj postoj k premenným rozhodným pre vyčíslenie trov konania. Primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim sa javí aj spôsob, akým reflektoval na tvrdenia, ktoré sťažovateľka uviedla v rámci sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka. Ústavný súd nezistil v skutkových a právnych záveroch napadnutého uznesenia okresného súdu nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo jeho arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti.

24. Okresným súdom aplikovaný postup pri hodnotení rozhodujúcich skutkových okolností veci nezakladá dôvod na výnimočný zásah ústavného súdu do napadnutého uznesenia v súlade s právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Nebolo zistené, že by posudzované uznesenie okresného súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, v rozpore (nesúlade) s platnou právnou úpravou týkajúcou sa náhrady trov konania či nedostatočne odôvodnené. Ako už bolo uvedené, vzhľadom na predmet napadnutého uznesenia okresného súdu, ktorým bolo rozhodnuté o výške trov konania, by zásah ústavného súdu mohol odôvodňovať jedine výnimočný exces v postupe a záveroch uznesenia okresného súdu, rozporný so samotnými princípmi spravodlivého súdneho konania, aký v okolnostiach danej veci ústavným súdom zistený nebol.

25. Pretože ústavný súd dospel k záveru, že námietka sťažovateľky o ústavnej neudržateľnosti napadnutého uznesenia nemá opodstatnenie, odmietol jej ústavnú sťažnosť vo vzťahu k namietanému čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 37 ods. 3 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

26. Z obsahu ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľka odvíja porušenie svojich majetkových práv iba od porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 37 ods. 3 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Práve s ohľadom na argumentačné prepojenie oboch uvedených obsahových častí ústavnej sťažnosti nemohlo v dôsledku absencie porušenia týchto práv dôjsť ani k porušeniu majetkových práv, a preto aj v tejto časti ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

27. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal. Na tom nič nemení ani skutočnosť, že ústavný súd uznesením sp. zn. II. ÚS 184/2025 zo 16. apríla 2025 prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu ústavnú sťažnosť sťažovateľa LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, proti meritórnym rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, keďže v prípade eventuálneho zrušenia týchto rozsudkov sa uznesenie o výške trov konania stane neúčinným.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. novembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu